

Ynev hatalmai

FÖLDRAJZ

Mióta napvilágot láttak *A Teremtés Könyvei*, mind több fórumon merült fel a M.A.G.U.S.-játékosok részéről egy vissza-visszatérő probléma: miért nem hódítja meg Ynev világát egyik vagy másik jelentősebb hatalmi csoportosulás? Főként persze Kránnal kapcsolatban szokás fölteni ezt a kérdést, ám emlegetik olykor az ósszárkányokat, varázslórendeket, titkos társaságokat stb. is. Szögezzük le először is, hogy Ynev egészét még soha senki nem hódította meg. Legközelebb Ó-Kyria jutott hozzá az Ötödkorban, ám a Sheraltól délre még a kyr császárok uralma sem terjedt ki: más szóval, csupán a földrész felét vonták fennhatóságuk alá. Több a világtörténelem legnagyobb és legagresszívebb birodalmától sem telt; nem valamiféle erős vetélytárs állta útjukat, hanem a puszta méretek. Ynev összterülete több millió négyzetmérföldre rúg, s ennek túlnyomó része lakatlan. Egyetlen jelenleg fennálló ország népessége sem lenne elegendő a betelepítésére, katonai megszállásáról nem is beszélve; ráadásul az égvilágon semmi értelme nem lenne bekebelezni olyan terméketlen és veszélyes tartományokat, mint a Taba el-Ibara vagy az Elátkozott Vidék.

Kyria bukása óta a kontinens meglehetősen gyéren lakott; ha valakinek életre van szüksége, kedvére válogathat a szabad területek közül, nem feltétlenül muszáj belekötnie miatta másokba.

A másik gond a kérdésfeltevésével, hogy eleve adottnak tételezi fel a hódító szándékot, különösen a „gonoszabb” országok részéről. (Érdekes; arra senki nem kíváncsi, hogy a megalapítása óta egyfolytában terjeszkedő Shadon, a maga térítő jellegű egyistenhitével, miért nem akarja lerohanni Ynevet.) Ezzel kapcsolatban úgy érzem, szét kell oszlatnom néhány rég meggyökeresedett tévhitet. A Halál jellem nem azonos a nulla Intelligenciával, az önérdék kíméletlen érvényesítése pedig a megalomán hatalomvágygal.

Krán először is már csak azért sem dédelgethet világhódító terveket, mert nem áll egységes vezetés alatt. Korántsem minden tartomány engedelmeskedik a Tizenhármaknak, akik ráadásul egymással is szakadatlanul torzszalkodnak. Ami azt illeti, a legtöbb kránit cseppet sem érdekli, mi folyik a birodalom határain kívül: a külvilágot barbár és műveletlen pusztaságnak tekintik, amelyben itt-ott primitív néptörzsek kóborolnak.

Igaz, Ranagol azt tanítja, a fölemelkedéshez az út mások legyőzésén és elpusztításán keresztül vezet; hozzáteszi azonban, hogy minél erősebb és veszedelmesebb az ellenfél, annál többet lehet nyerni a fölötte aratott diadallal. Mármost Ranagol hívei magukat tekintik a legmagasabbrendű lényeknek; teljesen logikus tehát, hogy szívesebben háborúznak egymással, mint a lenézett külországiakkal. „Hány pondró eltiprása ér fel egy oroszán elejtésével?” – teszi föl a szónoki kérdést *Rayvanhur Katekizmusa*.

Krán erőforrásainak túlnyomó részét a pillanatra sem szűnő belviszályok kötik le, a Változások Törvényének értelmében. Egyes hatalmi tényezők ugyan tanúsítanak némi érdeklődést a külvilág iránt, olykor bele is avatkoznak az ott zajló eseményekbe, ezek azonban sohasem központilag irányított, egységes akciók. A legtöbbit a peremvidék hadurai indítják, a saját szakállukra; némelyiket a Középső Tartományok dinasztái és független szervezetei; egyet-kettőt elvéve a Tizenhármak vagy a rejtőző ősaquirok. Haderejük tetemes részét ilyenkor odahaza hagyják biztosítékul, nehogy a szomszédjaik távollétükben megrohanják és tönkrevérjék őket. A Dúlás egészen kivételes esemény volt, a Tizenhármak közös vállalkozása, egyáltalán nem hódító célzattal. Inkább figyelmeztetésül szánták az alig háromezer éves pyarroni vallásnak, amely ilyen rövid idő alatt elterjedt az egész világon, és mindenütt leplezetlenül Ranagol-ellenes nézeteket hirdetett. Érdeemes azonban megjegyezni, hogy a hadjáratot senki nem támogatta a rejtőző ősaquirok közül; őket aligha érdekli különösebben, hogy miben hisznek az „alsóbbrendű utódnépek”.

Ha vannak Yneven valakik, akiket végképp nem foglalkoztat a világhódítás gondolata, hát az aquirok azok. Először is túlnyomó részük két-három hét alatt elpusztulna Kránon, illetve Ediomadon kívül; vének és fáradtak már, részint a feketeacél-telére, részint az Ófa gyökerei mágikus kisugárzása tartja életben őket. Amilyen riasztóak és hátborzongatóak a közönséges halandók számára a Belső Tartományok, ugyanolyan életidegenek a nagy kráni aquiroknak az emberlakta vidékek. És azt sem feledhetjük el, hogy ezeknek az elaggott lényeknek már nincs szükségük élettérre, kiveszett belőlük a fajfenntartás ösztöne: általában tartózkodnak a szaporodástól, hiszen minden újabb egyed újabb vetélytársat jelent. Mi hasznát vennék

hát a meghódított területeknek? Mindamellet hiba volna a fentiekből azt a következtetést levonni, hogy a kráni fejedelmek alapvetően zárkóztak és maguknakvalók, kizárólag egymással vannak elfoglalva, és csak akkor bántanak másokat, ha valamiféle sérelem éri őket! Ez a felfogás igencsak távol állna a valóságtól. Időről időre ugyanis előfordul, hogy a határokon kívül zajló események egyszerre nemcsak néhány peremvidéki hadúrnak keltik fel a figyelmét, hanem egy-két jelentősebb hatalmi tényezőnek is. Erre általában akkor kerül sor, ha a külvilágban valaki olyan tevékenységbe kezd, amely hosszabb távon – egy-két évezreden belül – akár komolyabb veszélyt is jelenthetne Ranagol tanaira vagy a birodalom rendjére nézve. Ez történt nemrégiben, amikor a Tizenhármak sértőnek érezték a pyarroni vallás rohamos terjedését; az eset azonban nem áll teljesen példa nélkül a történelemben. A belső-kráni ősaquirok némelyikét annak idején Godon lassú gyarapodása zavarta; a Belső Iskola varázslói ugyanis kutatásaik során veszedelmesen közel jutottak a mágiának egy olyan, újfajta formájához, amelynek hatása a hatalomszavakéval vetekedett volna. De a még ősi korokban, még az emberiség színrelépte előtt, ugyanilyen nyugtalanságot váltott ki egyes kráni érdekcsoportokból a démonikus őbirodalom gyors fölemelkedése, vagy a fajháborúk borzalmaiból felocsúdó elfek megerősödése Tysson Larban.

Mindezen példák egyetlen intő tanulsággal szolgáltak: a Délvidéken senkire és semmire nem vár hosszú jövő, ha Ranagol földi országának hatalmasságai közül többen is potenciális veszélyforrást látnak benne. A démonikus őbirodalomból ugyanúgy csak hamvak és emlékek maradtak, mint Tysson Larból vagy az ősi Godonból. A pyarroni vallást alapjaiban roppantotta meg három és félezer éves központjának pusztulása; ha át is vészeli a csapást, minden bizonnyal alapvető átalakulásnak néz elébe. A Kosfejes Urat nehéz megharagítani, de ha egyszer indulatra gerjed, ádáz dühe gyökeréig rengeti a termetett világot.

Nyomatékosan hangsúlyozni kell azonban, hogy miután a kráni hadak megsemmisítő vereséget mértek az ellenségre,

mind a négy említett esetben ugyanazt cselekedték: hazavonultak. Pedig közvetlenül a diadaluk után igazán nem esett volna nehezükre behódoltatni a tönkrevért országokat! Hogy mégsem tették, az csak egyféleképpen magyarázható: nem állt szándékukban. (Ha például annak idején bekebelezzük a legyőzött Godont, a pyarroni hit meg sem gyökeresedhetett volna Yneven, hiszen csirázó központja épp a közbenső vidéken emelkedett!) Csakhogy az ellenség bukásával egyben a hadjáratot vezető hatalmak érdekközössége is felbomlott; az ideiglenes szövetség rohamos gyorsasággal hullott szét, a Változások Törvénye ismét éreztetni kezdte hatását. Ha a kráni nagyok közül valaki a barbár külvilágban marad, hazájától távol, erőit szétaprózva – az a legostobább fajta öngyilkosságot követte volna el.

Krán célja nem a hódítás, hanem az állandóság: egy olyan társadalom létrehozása, amely dacol a világciklusokkal és a fajhalállal, s óvakodik tőle, hogy kicsinyes, időszakos konfliktusokba bonyolódjon.

Más a helyzet Toronnal, az északi sötét hatalommal: ő bevallottan világhatalomra tör, a császár és a Boszorkányurak a régi kyr dicsőség örökösének tekintik magukat. Toron az a központ, amely körül Észak-Ynev szövetségi rendszere kikristályosodott; a többi ország helyzetét a politikai palettán elsősorban az határozza meg, hogy vele vannak-e vagy ellene. Ez a kétpólusú berendezkedés sokkal egyértelműbb, mint amivel a Délvidéken találkozhatunk: ott Ordan igen befolyásos semleges tényező, Shadon pedig elméletileg az Államközösség oldalán áll ugyan, gyakorlatilag azonban egyre komolyabb fenntartásokkal viseltetik a pyarroni pantheonnal szemben.

A háttérben persze kézenfekvő okok húzódnak meg: Kránnak ugyanis semmi szüksége szövetségesekre – Gorvik csak afféle szatellit számára, inkább kolonc, mint haszon –, Toronnak viszont annál inkább. A két birodalom hatalmi státusát össze sem

lehet hasonlítani. Toron meghatározó szerepet játszik Északon, ám korántsem egyeduralmodót: még ahhoz sincs elegendő ereje, hogy ráncba szedje tulajdon lázongó vazallusait, Abasziszt és Gro-Ugont. Mégis sikerült csorbítatlanul megőriznie befolyását, legfőképpen azért, mert ellenségei hősiesek ugyan, de szervezetlenek. Egyes országokat – például a Dwyll Uniót – kizárólag Toron állandó nyomása tart az Északi Szövetségben, máskülönben azonnal elszakadnának tőle, különféle ideológiai különbségek miatt.

A Boszorkányurak birodalma konokul az ősi kyr hagyomány szerint – azaz kíméletlen fegyveres erővel – tör világhatalomra. Az eddig vívott tizennégy Zászlóháborúban nem sikerült felülkerekedniük, sőt a két legutóbbiban tekintélyes területeket vesztek, ami egyértelműen a módszer kudarcáról árulkodik. Ezért ismételten megkíséreltek taktikát váltani: nyílt ütközetek helyett elsőrangúan kiképzett fejedelmeket és orgyilkosokat küldtek a másik fél vezető személyiségei – a Vörös Hadurak és kalandozó seregvezérek – ellen. Sokakat sikeresen félre is állítottak az útból, néhány illetővel szemben azonban a leggondosabban előkészített tervek sem váltak be; és ezek valahogy mindig kulcsszerephez jutottak Toron törekvéseinek megghiúsításában.

Úgy tűnik, él Yneven néhány kiválasztott, kinek élete kibogozhatatlanul összefonódik a világ sorsának további alakulásával. Fölöttük a Végzet hatalma öröklik; nem áll jogukban meghalni a számukra kiszabott idő előtt. Hogy hányan vannak és kicsodák, egyelőre mélységes titok, csak néhányuk kiléte ismert. Kyr nyelven Jelhordozó a nevük, valami ősi legenda nyomán, amely még a pártütés korából származik. Az elfek Örökléleknek hívják őket, és azt tartják róluk, hogy nagyon szomorú sors vár rájuk: *forró halált halnak, ahol mások hideget; üstökös csóvaként hullanak alá a véres alkonyatba*. Mélységes titok, mit érhetnek ezalatt.

A kiválasztottak talán hárman vannak, talán kilencen, talán tizenhárman; egyelőre maguk sem tudják bizonyosan. Sorsuk valósággal belegyökerezett Ynev végzetébe, életük vonala masszívan toronyló oszlop a szerteszt rajzó gondolat-szitakötők között. Sokan úgy vélik, aki hatalmat nyer fölöttük, egyben gyeplőt kanyarít az eljövendő időkre is. A Daumyri Hatalmasok kitartóan nyomoztatnak utánuk, s beszélnek, a hír még egyes kráni nagyok érdeklődését is fölkelte.

A szóbeszéd a Hetedkor számos jeles hősét kapta ajkára Jelhordozóként, közöttük nem egyet a sötét királyságok szülöttei közül. Egyeseknek nyomuk veszett; mások indulatosan cáfolták a pletykákat; megint mások hallgattak, mosolyogva vagy mosolytalanul.

Bármilyen is legyen a titkuk, egyelőre még a jövő sűrű fátyolszövege fedi.

2003.09.09.

Szerző: Raoul Renier

Forrás: LFG.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely

Ez a cikk a Rúna magazin III./2. Számában jelent meg.

A cikk 2008 áprilisában megjelent a Fantasycentrum oldalon is.